

תיאטרון
באר-שבע

גדין מעיוקל

דרמת מתח אפלה וסוחפת
ע"פ ספרו של סטיבן קינג
מאת עירד רובינשטיין ובכימויו

מאת עירד רובינשטיין ובבימויו
על פי סיפור בהמשכים מאת סטיבן קינג
תפאורה סבטלנה ברגר
תלבושות אורן דר
תאורה זיו וולושין
מוסיקה רועי ירקוני
תנועה עמית זמיר
קרבות במה אורי בוסתן

שחקנים -
אדוארד (דל) דלקרואה - איצו' אביטל
פרסי ווטמור - עמית אפשטיין
דין סטנטון - אלירן הרוש/ארז קנטור
ג'ון קופי - עופר זוהר
"בילי הפרא" וורטון - תום חגי/תום גרציאני
ארלן ביטרבאק - אורן כהן/ירמי רייך
ג'אן אדג'קום - תמר לוין
מלינדה מורס - אורה מאירסון
ברוטוס "ברוטאל" הוואל - ניר מנקי
סוהר/רופא - ירון סביון
האל מורס - יונתן צ'רצ'י
פול אדג'קום - אמיר קריאף
טוט-טוט - ניצן רוטשילד

תודות:
יערה נדב ניצן
עדי צוקרמן-רובינשטיין

הצגה ראשונה 26.12.2015
משך ההצגה כשעה וחמישים דקות
(ללא הפסקה)

עיצוב תוכנייה
סטודיו יוכי לנג
צילום תוכנייה
מעין קאופמן
צילום תמונת השער
אילן בשור
עיצוב שער
פרופגנדה

תיאטרון באר-שבע
במשכן לאמנויות הבמה
באר-שבע
שד' יצחק רגר 41
באר-שבע
טל: 08-6266444
חפשו אותנו ב-
www.b7t.co.il
בחסות:

משרד התרבות והספורט
עיריית באר-שבע
הרשות לפיתוח הנגב
המשרד לפיתוח הנגב והגליל

דבר המחזאי והבמאי | עירד רובינשטיין

את גרין מייל כתב סטיבן קינג כאשר השתעשע ברעיון להעמיד את הכסא החשמלי במרכז סיפור. מה חש אדם ברגעיו האחרונים, כאשר רגע מותו ידוע לו מראש? מה חש האדם אשר רותם את אותו נידון למוות לכיסא, ומוטל עליו ללחוץ על המתג? אותו הרעיון הצית את דמיוני בהקשר תיאטרלי. הצגה שבמרכזה רהיט. רהיט בודד. כיסא, ממנו לא קמים.

סטיבן קינג הוא הסופר המעובד ביותר לקולנוע, ובצדק. גיבוריו כמו קמים מתוך הדפים וסוחפים אותך. התמונה חיה. הקצב מסחרר. כמו לקרוא סרט. אבל מעבר לעלילה התמיד סוחפת, ישנו הכבוד שרוחש קינג למילה הכתובה, האירוניה הפילוספיה והאנושיות שבכתביו.

גיבורי גרין מייל הם סוהרים באגף נידונים למוות. הם קצה גלגל השיניים של טחנות הצדק. חלק ממנגנון אפור ונוראי. הם פוגשים בגיון קופי, אסיר שחור ענק הנידון למוות על רצח ואונס ומגלים שיש בו הרבה יותר מן הנראה לעין. כוח נפלא ועל אנושי של ריפוי. הספקות בקשר לאשמתו מכרסמים בהם. ואותו מנגנון אפור העוזר להם לתפקד מתחיל להסדק. הסדק הופך לשבר. בימים אלו ממש דחה בית המשפט העליון (ברוב של שני שופטים כנגד אחד) את ערעורו של רומן זדורוב שהורשע ברצח הנערה תאיר ראדה, על סמך הודאתו (שמעוררת תהיות רבות) ולמרות ששום ראיה מן הראיות הרבות שנמצאו לא קושרת אותו לזירת הרצח באופן ברור. כיום בעידן המידע החופשי, מצליח הדבר לעורר הד ציבורי נרחב, ומערער את אמון הציבור בשיטה שמשוגלת להביא לכליאת אדם שקיימים ספקות רבים כל כך באשר לאשמתו. וזו גם מטרתו של קינג ביצירה. דרך משל סמלי סוחף וגדול מן החיים, הוא קורא לכולנו לנפץ את המנגנונים האפורים המקיפים אותנו ושומרים אותנו בתרדמת. להטיל ספק בכל. גם במה שנראה לנו כמו צדק אבסולוטי.

כיצד מספרים על הבמה סיפור עתיר קסמים ואפקטים (ועכבר מופלא)? קינג עצמו לא נזקק לשום דבר כדי ליצור את "גרין מייל", מלבד מכונת כתיבה והרבה דמיון. פתחנו אם כן את הארסנל הבימתי שלנו, מתנועה, דרך קרבות במה ועד לתיאטרון בובות כדי ליצור גרסה תיאטרלית במלוא מובן המילה הנשענת (בעיקר) על דימויו של הצופה. וכשהדמיון הוא התקציב, הכל אפשרי.

גרין מייל - הרומן וגלגוליו

גרין מייל (המייל הירוק) הוא סיפור דרמה ופנטזיה שנכתב בשנת 1996 על ידי הסופר האמריקני סטיבן קינג. הספר יצא לראשונה כסדרה בהמשכים, לאחר מכן חוברו כל הפרקים לספר אחד.

העלילה מתרחשת בתקופת השפל הגדול בארצות הברית. באגף ה' בכלא קולד מאונטן הוא אגף הווצאה להורג. רצפת הלינוליאום הירוקה מעניקה לאגף את שמו - גרין מייל, "המייל הירוק". זהו המייל האחרון שבו צועדים הנידונים למוות, ובקצהו - הכיסא החשמלי. פול אדג'קומב, מפקד האגף, מנהל אותו בקשיחות הכרחית וברגישות כלפי האסירים הנמצאים בסוף חייהם.

השגרה הזו מופרת בוקר אחד, כשלאגף מגיע אסיר חדש: ג'ון קופי, שחור עצום ממדים ורפה שכל, שהורשע באונס וברצח של שתי ילדות. לאחר משפט מהיר הוא נשלח ישירות לאגף ה', אך במהלך שהותו שם מגלים הסוהרים שכמו הנסיבות אשר הובילו להרשעתו, קופי הוא הרבה יותר מורכב מהנראה לעין. לאט-לאט נחשפת פרשייה אפלה של אימה, כישוף וגאולה, שתשנה את חייהם של הסוהרים והכלואים באגף כאחד.

בשנת 1999 יצא לאקרנים סרט קולנוע המבוסס על סיפור זה, בבימויו של פרנק דרבונט (שגם הפיק וכתב את התסריט), בכיכובם של טום הנקס בתור פול אדג'קומב ומייקל קלארק דאנקן כג'ון קופי. הסרט זכה להצלחה גדולה ברחבי העולם, ואף היה מועמד ל-4 פרסי אוסקר, כולל פרס הסרט הטוב ביותר וכן זכה הסרט בשני פרסי סאטורן, האחד בקטגוריית סרט המתח הטוב ביותר והשני פרס שחקן המשנה הטוב ביותר, אותו קיבל דאנקן עבור תפקידו כג'ון קופי. הסרט נחשב כנאמן ברוחו למקור וקינג עצמו טען שבקוראו את התסריט שהוגש לו לפני הבימוי, חשב כי מדובר בתסריט הטוב ביותר שנכתב על פי אחד מספריו.

בכך התעלה פרנק דרבונט על הצלחת שיתוף הפעולה הקודם שלו עם סטיבן קינג, הסרט "חומות של תקווה" שיצר דרבונט ב 1994 על פי סיפור קצר של קינג בשם "ריטה הייזורת והברחה משושנק".

המחזה שלפנינו נכתב על פי הרומן.

כיסא חשמלי | אנדי וורהול

Electric Chair, Andy warhol ארה"ב 1963

וורהול החל לעסוק בדימוי של הכיסא החשמלי בשנת 1963, השנה שבה היו שתי ההוצאות להורג האחרונות במדינת ניו-יורק. הוא חזר ועסק בנושא שוב ושוב לאורך כל העשור הבא. הכיסא החשמלי של וורהול ריק וסתמי, ניצב במרכז חדר הוצאה להורג, גם הוא ריק. אין כל איזכור לדרמה האלימה המתרחשת בעת ההוצאה להורג, אך ריקנות החדר והכיסא הופכת בעצמה למטפורה למוות. בכל הדפסי הכיסא החשמלי חוזרת

אותה תמונה: כיסא הנמצא בכלא בניו-יורק, שבו ב-13 בינואר 1953, בשיאה של המלחמה הקרה, הוצאו להורג ג'וליוס ואתל רוזנברג באשמת ריגול לטובת ברית המועצות. תצלום זה של הכיסא פורסם בכל עיתוני העולם ביום ההוצאה להורג.

הדפסי הכיסא החשמלי העלו את המודעות לעונש המוות וגרמו לוויכוח ציבורי בנושא בכל רחבי ארצות הברית. הציורים, שהפכו לסמל מוכר ומקובל, מעלים שאלות קשות בנוגע למשיכה האנושית לצפייה בהוצאות להורג, וכן שאלות הנוגעות לתחומים חברתיים רחבים כגון גזע, דת, מין ועוד. זאת כיוון שריקנות הכיסא מאפשרת לצופה למקם בתוכו דמויות שונות על-פי דמיונו, חינוכו ודעותיו.

על-פי וורהול כאשר אתה רואה אותו דימוי שוב ושוב, השפעתו הולכת ופוחתת. ואולם, התמונות של הכיסא החשמלי סותרות אמירה זו. החזרה על דימוי הכיסא היא כפי הנראה ניסיון להחליש את ההנאה מדימוי המוות החוזרים בעיתונות, אך היא גם מדגישה את המתנתו הריקה של הכיסא להוצאה להורג.

החזרה האובססיבית על צילום הכיסא מתייחסת להפיכת המוות למוצר מסחרי. וורהול נהג כך במקרים רבים (כמו ב"מרילין" למשל), בהם התייחס בציניות למסחור וליכולת להפוך כל דבר למוצר צריכה. במקרה זה המראה הסטרילי של הכיסא הריק מעיד על סצנת המוות שתתרחש בו, והשינוי בעוצמת התאורה מסמן מעבר זמן וציפייה. הכיסא נראה כישות בפני עצמה, הממתינה לקרבנה הבא.

כלא של אור וצל

המחזה קרוי על שם רצפת הלינוליאום הירוקה של האגף, לכן לפחות רצפה הייתה לנו. האתגר היה בתאי הכלואים. אמנם מרבית המחזה מתרחשת "על המייל", כלומר באגף הנידונים למוות עצמו, אולם קיימים גם מעט לוקיישנים אחרים, לכן התרחקנו מכל רעיון של סורגים אמיתיים, שהרגיש מסורבל והחלטנו לייצר את ששת תאי האגף בתחום מדויק של אור, היוצר את התאים, הפנסים נוספים המייצרים את הסורגים. והדבר החשוב ביותר, כמובן, הוא משחקם של הכלואים ושל הסוהרים אשר משלים את התמונה לתאי כלא צרים.

ג'וני קאש

זמר הרוק, הפולק והקאנטרי הנודע, ששיריו מלווים את ההצגה, היה ידוע גם בשל המשיכה שלו לחיי האסירים, אף שמעולם לא ישב בכלא בעצמו. בסוף שנות השישים ערך קאש מספר הופעות בבתי כלא ברחבי ארצות הברית. ההופעות מבית הכלא פולסום ומבית הכלא סן קווינטין הפיקו שניים מאלבומיו המפורסמים ביותר:

Johnny Cash Live At Folsom Prison ב-1968 ואת Johnny Cash Live at San Quentin ב-1969. הגרסה החיה של שירו המפורסם Folsom Prison Blues מתוך בית הכלא שעליו נכתב הפך להיט, כמו גם הגרסה החיה ל-A Boy Named Sue מאלבום ההופעה החיה מבית הכלא סן קוונטין.

בין השירים ניתן לשמוע את קאש מדבר ומקלל. במהלך השנים האחרונות זכו אלבומים אלה להוצאה מחודשת והפעם של גרסאותיהם המקוריות ולא מצונזרות.

סטיבן קינג, לא רק הסופר הזה שממציא מפלצות

אלכסנדרה אלטר ניו יורק טיימס 02.11.2015

יש סיפור שסטיבן קינג לא יכול שלא לספר. יום אחד ניגשה אליו אישה בעת שהיה עסוק בקניית לחמניות קינמון וחטיפי תפוחי אדמה. היא אמרה לו שסיפורי אימה כגון הסיפורים שהוא כותב לא מוצאים חן בעיניה וכי היא מעדיפה סיפורים מרוממי לב, כגון "חומות של תקווה". כשמר קינג גילה לה כי גם את סיפור זה הוא חיבר, היא לא האמינה לדבריו.

ברבות מההקדמות לסיפוריך אתה מתאר כיצד רסיס רעיון יסתובב אתך במשך שנים עד שזרז כלשהו מחזיר אותך אליו. האם אתה מעלה את רעיונותיך על הכתב איפשהו?

אני לא מעלה דבר על הכתב, אף רעיון שאי פעם היה לי, משום שזו דרך טובה להנציח רעיונות גרועים למדי. הרעיונות הגרועים נופלים בדרך. זהו תהליך דרוויניסטי טבעי. הם פשוט נעלמים איכשהו. זה דומה להשלכת קרקרים לתוך מסננת. חלק מהרעיונות הללו נושרים משום שהפירורים קטנים מדי, אבל אלה הגדולים נשארים.

יש לי כעת רעיון על אדם שרוצח את אשתו ואז אשתו מופיעה והיא אשתו, אך היא זרה לו. היא חיוורת. אני יכול לראות אותה לנגד עיני עכשיו. הוא יודע שרצח אותה והוא הולך למקום שבו קבר אותה, את מבינה למה אני מתכוון? ואני לא ממש יודע מה הוא מוצא, אם בכלל יש שם גופה, אבל זה רעיון לסיפור שמסתובב איתי כבר זמן רב.

אתה נמצא בתקופה פורייה להפליא. מה, לדעתך, מניע את היצירתיות שלך בשלב מאוחר זה של הקריירה שלך?

אני לא פורה כפי שהייתי בעבר. היו תקופות שבהן הוצאתי ארבעה ספרים בשנה, כשהייתי סטודנט בקולג' היו לי כל כך הרבה רעיונות בראש שסבלתי ממיגרנות. כיום אני שמח אם מתרוצצים במוחי שניים-שלושה רעיונות שנראים עסיסיים.

אמרת שכשאינך כותב, אם יש לך הפסקה בין ספר לספר, יש לך חלומות מציאותיים למדי. מהי הסיבה לכך, לדעתך?

אתה מתרגל לתהליך, שהוא מסתורי ביותר, אבל דומה מאד למצב חלום. פעמים רבות אינני מצליח לזכור מהיכן הגיעו הסיפורים או איך היה לכתוב אותם משום שכשאני מתיישב לכתוב זה כמו להיות במצב של טראנס. ברגע שנגמר תהליך כתיבת ספר והסיפורים הושלמו, אין משהו מיוחד

שאתה רוצה לעשות. התהליך ממשיך, אך הוא ממשיך בלילה, המוח שלך עושה את זה וכתוצאה יש לך חלומות. כשאני שוב כותב, זה מפסיק.

אז אתה לא זוכר את חלומותיך?

לא. אין לי חלומות. אני לא חולם כשאני כותב.

אחד מהסיפורים נכתב בהשראת התאונה הכמעט-קטלנית שעברת ב-1999, כשטנדר פגע בך בזמן שהלכת ברחוב. עם זאת, בהקדמה אתה כותב כי "אינך בעסקי הפרוזה של הוודו" ושבמקום זאת, בחרת להפוך את הסיפור לסיפור אימה. מדוע אתה מתנגד לכתובה ווידוית?

החיים שלי לא מעניינים במיוחד. כל שביכולתי לעשות הוא לקחת פיסות מהחוויות שעברתי או אפילו מדברתי שקראתי או צפיתי בהם ולהכניס אותם לסיפור שאני חושב שיבדר אנשים. זו המטרה המרכזית, לבדר אנשים, והוודו יכול להפוך למשעמם כעבור זמן-מה. אני משער שזו הסיבה שבגללה אני לא יכול לראות את עצמי כותב ספר זיכרונות באורך מלא אי פעם. אני לא משוכנע שמישהו ירצה לקרוא אותו.

מה גרם לך לרצות לכתוב סיפורים מפחידים מלכתחילה?

כלום. יש מינרלים מסוימים - אני לא מוצא מילה מדויקת יותר - שטמונים בטבע שלנו, שנמצאים ב-DNA שלנו, שהם חלק מהציוד המקורי. עבורי, הייתי בן 8 או 9 ואחי ואני חיטטנו בערימות ארגזים שהיו מלאים בחפציו של אבי. הייתה שם חבילה של ספרים בכריכה דקה ועל אחד מהם הייתה מפלצת ירוקה שזחלה החוצה מתוך קבר. אחי לא רצה שום קשר לזה ואני הבטתי בספר וחשבתי "זה שלי". אני רוצה לדעת על מה זה. כילד, הלכתי לראות כל סרט אימה שרק יכולתי. לפעמים אחי היה מתלווה אליי. אחי היה מבוגר ממני בשנתיים והיה מכסה את פניו עם הכובע שלו. אני מעולם לא כיסיתי את פניי בכובע.

מה מפחיד אותך יותר מכל?

הכול? מוות, אבל אפילו יותר מכך מאלצהיימר, סניליות מוקדמת. עבורי "עדיין אליס" הוא סרט אימה של ממש. במהלך השנים הדברים שמפחידים או מעניינים אותי הם פחות החומרים מהם עשויים סרטי אימה ויותר הדברים שניתן למצוא בחיים האמתיים שיפחידו אותך עד מוות.

אין ספק שלך יש כשרון להפחדת אנשים.

אבל אני רוצה את כל האנשים שלא אוהבים לפחד. אני רוצה לקרב אותם בעדינות ואז להפחיד אותם. אני רוצה להכניס אותם פנימה למקום שממנו שלא יוכלו להימלט.

רצח על הגרדום הוא הנורא במיני הרצח, מפני ששם הוא נעשה בסמכותה ובברכתה של החברה (ג'ורג' ברנרד שו, פתגמים למהפכנים: פשעים ועונשים)

בצלאל סמוטריץ', שרון גל ומשה פייגלין אינם הישראלים הראשונים שמנדבים עצמם בשמחה להיות תלוינים. במאי 1960, אחרי שראש הממשלה דוד בן־גוריון הדהים את העולם והכריז כי אדולף אייכמן הובא למשפט בישראל, הוצפה לשכתו במכתבים רבים מאזרחים אשר ביקשו לנקום את נקמת הנספים בשואה..

היו גם קולות אחרים, בעיקר מעבר לים. פעילים בקהילות היהודיות בארצות הברית ובאירופה אשר התחננו בפני בן־גוריון שלא יאפשר את ביצוע גזר הדין.

מעבר לטיעון המוסרי, היו גם טיעונים פרקטיים למתנגדי הוצאה להורג. "שונאי ישראל בכל העולם רוצים שנילכד במלכודת זו", כתבו ליצחק בן-צבי אנשי רוח שביקשו מהנשיא לחון את אייכמן. הקבוצה, שכללה את מרטין בובר, הוגו ברגמן, גרשום שלום, לאה גולדברג, אביגדור אריכא ואחרים, טענה כי "הוצאה לפועל של פסק דין מוות תניח בידי שונאי ישראל את האפשרות לטעון כי נרצה עוונם של הנאצים, ששולם לעם היהודי כופר דם על הדם ששפכו..

בן־גוריון דווקא התייחס לאנשי הרוח ברצינות. אחרי שהעליון דחה את ערעור אייכמן, כינס ראש הממשלה ב-29 במאי 1962 את שרי הממשלה לדון בבקשת החנינה. "הייתה לי שיחה עם מרטין בובר שנמשכה הרבה זמן", פתח הזקן את הדיון, "הוא חושב שהוצאתו להורג של אייכמן תוליד לג'נדה (אגדה) חדשה של אנטי־ישו לדרורת. אולי לא השנה ולא כעבור שנתיים אבל האגדה תיווצר ויהיו צרות לעם היהודי". גם שר הדתות זרח ורהפטיג חשש

מליבוי יצרים אנטישמיים, ומכך שהדבר יעלה לעם היהודי בקורבנות. שר האוצר לוי אשכול הסביר שמבחינתו אין זו שאלה של מצפון וגם לא שאלה של 'מה יגידו הגויים'. הוא היה רוצה שאייכמן יתהלך בעולם לאחר המשפט עם אות קין על מצחו: "בעיני זהו עונש קשה ומשמעותי הרבה יותר מחמש דקות של הוצאה להורג". מנגד, שר המשפטים דב יוסף טען שוויתור על עונש המוות יתפרש כאמירה שמעשיו של אייכמן אינם כה נוראים: "עונשי מוות ניתנו לפושעים נאצים במשפטי נירנברג ואין הצדקה שישראל תנהג אחרת...". גם שרת החוץ גולדה מאיר חשבה כך: "אי-ביצוע פסק הדין יראה לא עליונות של העם היהודי, כי אם הרגשת נחיתות (של) ... איש לא אמר לעמים האחרים (שהוציאו להורג פושעים נאצים) שהם צריכים להראות איזה רגש עליון. רק מאיתנו דורשים זאת, כי עוד לא התרגל העולם לראות את עם ישראל כמו יתר העמים".

בתורה מופיעות ל"ו עבירות ש"מיתת בית דין חלה עליהן". לפי ההלכה, עונש מוות ניתן רק בזמן שסנהדרין יושבת בהרכב מלא בלשכת הגזית שבבית המקדש. חז"ל גזרו ארבע שיטות הוצאה להורג, בדרגות שונות של אכזריות, לפי חומרת העבירה: חנק - לעבירות קלות יחסית כמו נבואת שקר או ניאוף. עריפת ראש - לרוצחים למשל. שריפת הפושע בעודו בחיים - לגבר ששוכב עם בתו או עם נכדתו. סקילה באבנים - השוכב משכב זכר, השוכב עם אשת בנו, עובד עבודה זרה, מחלל שבת, מקלל את השם ועוד ועוד.

על פניו מצטיירת כאן היהדות כדת אכזרית, שלדאעש יש עוד הרבה מה ללמוד ממנה. אבל למעשה, חז"ל קבעו שורה של התניות וסייגים שהפכו את עונש המוות לבלתי אפשרי: הודאת הנאשם אינה קבילה. הפללה עצמית אינה אפשרית. ראיות נסיבתיות אינן קבילות. נדרשים לפחות שני עדי ראייה. ושיא השיאים: שני עדים צריכים להעיד, שהנאשם שמע מפיהם התראה שמה שהוא עומד לעשות אסור - ושהעונש על כך הוא מיתה;

ושהוא הבהיר להם בלשון מפורשת, שלמרות ההתראה שקיבל הוא מתכוון לבצע את הפשע. או כפי שכתב חיים כהן (חתן פרס ישראל, שר המשפטים, היועץ המשפטי לממשלה ושופט עליון): "זהו מאמץ אינטלקטואלי ומשפטי כביר של חכמינו הקדמונים לבטל עונש המוות בישראל, וזה הלקח הטוב שנתנו לנו"..

לאורך ההיסטוריה היו לא מעט פילוסופים גדולים שתמכו בעונש מוות, בעיקר כגמול לרוצחים. ז'אן ז'אק רוסו כתב כי האמנה החברתית שבני האדם כורתים, כדי לקיים חיי חברה תקינים, מכילה התחייבות של כל אזרח לקבל עליו דין מוות אם ייתפס במעשה רצח, כי תמורת התחייבות זו הוא מקבל ביטחון שלא יהיה טרף לרוצחים. גיאורג הגל גרס שמכיוון שהחיים הם מלוא ההיקף של קיומו של אדם, אין עונש אחר מלבד מוות שערכו מספיק גדול. עמנואל קאנט האמין שאת מידת העונש יש לקבוע לפי העיקרון של מידה כנגד מידה. גם קיקרו, בעל החוקים, כתב שי"על העונש להלום את העבירה".

עד למאה ה-18 היה עונש המוות מקובל מאוד באירופה, ולא רק לרוצחים. בספר החוקים הצרפתי הופיעו לא פחות מ־100 עבירות שדינן מיתה. באנגליה, במה שכונה לימים '**The bloody code**', היו יותר מ-200 עבירות כאלו (ביניהן התחברות עם צוענים או כריתת עץ במטע). ככל שהלך והתפתח רעיון ההומניזם, ששם את האדם במרכז ותבע כבוד לכל אדם באשר הוא, כך הלכה וגברה ההתנגדות לעונש המוות. האנגלים החלו להסיר אט אט מספר החוקים עבירות שעונשן מוות, ובמקביל הציעו חלופות להוצאה להורג: התגייסות לצבא או הגליה למושבות רחוקות. כך נולדה אוסטרליה של הלבנים, כפי שאנו מכירים אותה כיום. כיום, המגמה שונה לחלוטין.

אדרוש ביטולו של עונש המוות עד אשר יוכיחו לי שהאדם מחונן בדעת שאינה טועה לעולם (המרקיז דה לה פאייט)

מדינת ישראל ירשה מהמנדט הבריטי את חוק עונש המוות. במקרה של עבירת רצח היה מדובר בעונש חובה, במקרה של נשיאת נשק ללא היתר - עונש אפשרי. הבריטים השתמשו בו לא מעט. שמונה אסירים יהודים, חברי מחתרות, הועלו על הגרדום אף שאיש מהם לא הורשע ברצח או בהריגה.

צה"ל אמנם הוציא להורג ביוני 1948 את מאיר טוביאנסקי לאחר משפט שדה מהיר ובלתי חוקי, אך היה זה מקרה חריג. כל הפושעים שנידונו למוות בשנים הראשונות של המדינה (והיו כאלו גם ערבים וגם יהודים) קיבלו חנינה, או שעונשם הומתק.

ב-1954, בהצבעה מיוחדת בכנסת שבה לא הונהגה משמעת קואליציונית, חוקק חוק דרכי הענישה שביטל למעשה את עונש המוות, למעט בכמה מקרים מיוחדים. היה זה סופו של ויכוח עמוק שהתקיים בכנסת מאז 1950, ובו נשמעו טיעונים דומים למדי לאלו שנשמעים היום: שאלת הגמול מול התועלת, שאלת הנקם, המוסר היהודי, הסיכוי שטיפול טעות במשפט והטקטיקה הנכונה שיש לנקוט מול טרוריסטים ערבים. טיעון מעניין במיוחד, שאותו כבר כמעט אין משמיעים בימינו, שויך לח"כ משה סנה: "בחברה מעמדית המיוסדת על ניצול אדם בידי אדם ועל קיפוח תנאי הקיום של רוב האוכלוסיה - המשטר הוא הגורם העיקרי לכל הפשעים, והפושעים אינם אלא קורבנותיו ולפיכך אין המשטר זכאי להענישם בעונש המקסימלי".

סטיבן קינג | סופר

נולד ב-21 בספטמבר 1947, בפורטלנד, מיין, ארצות הברית.

הוא סופר אמריקאי פורה בסגנונות המתח והאימה. ספריו של קינג פופולריים מאוד ורבים מהם היו לרבי-מכר בינלאומיים. מעל ל-350 מיליון עותקים מהרומנים של קינג נמכרו ברחבי העולם, וספריו עובדו לסדרות טלוויזיה ולסרטי קולנוע מצליחים. בנוסף כתב קינג מספר ספרים וסיפורים קצרים תחת שם העט ריצ'רד בקמן.

כתיבתו של קינג ידועה בעיקר בשל יכולתו לשים דגש על הדברים הקטנים, שלמעשה בסופו של דבר מעצבים את הדמויות ואת קו העלילה. רבים מספריו של קינג, שלכאורה מנותקים לחלוטין אחד מהשני, מתבררים כמחוברים בקוי עלילה כלשהם, לרוב באמצעות דמויות משניות, ערים בדיוניות זהות, ועוד. רבים מספריו של קינג מתרחשים בואזורה ובמדינת מיין, עיר הולדתו ומקום חיו. ספריו של קינג שופעים באזכורים בנוגע להיסטוריה ולתרבות של אמריקה, במיוחד בפן האפל והמחריד לעתים. אזכורים אלו מתבטאים לרוב באמצעות סיפרים על העבר של הדמויות המתוארות בספריו, סיפורים אשר מסבירים את פחדיהם.

סגנון כתיבתו של קינג ידוע בעיקר בשל תחכומו הרב, והאופן האפל שבו הדברים מוצגים. הרבה מספריו עוסקים בנושאים פשע, אלימות, מלחמה, גזענות והעל טבעי. קינג נוטה להיכנס לנבכי נשמותיהן של דמויותיו בספריו, ובאמצעות כך לבקר את החברה, ולחשוף לדבריו, את אופיו האמתי של האדם. ספריו של קינג ידועים בשל האפלוליות בה הדברים מוצגים, באופן קר, קודר, וכן. כתיבתו של קינג נודעת גם בשל דו הערכיות שניתן למצוא בסיפוריו. קינג לעולם לא מבקר או מביע דעה באופן ישיר, אלא רק באמצעות הדמויות והסיפור. לעתים הדמות עוברת שינוי, בפעמים אחרות המציאות אליה הדמות נורקת גוררת מחשבה מצד הקורא.

מתוך: ויקפדיה

עירד רובינשטיין | במאי

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי בהצטיינות ובוגר קורס משחק מול מצלמה רותי דייכס. זוכה פרס "קיפוד הזהב" על עיבוד "אגף 6" לבמה. במהלך לימודיו זכה בעשר מלגות בהן קרן שרת.

כבמאי תיאטרון - תיאטרון באר-שבע: "רומיאו ויוליה". תיאטרון חיפה: "משהו למות בשבילו". גשר: "מר ורטיגו" (עיבוד ובימוי), "המחברת הגדולה". סטודיו יורם לוינשטיין: "דונה פלור נשואה לשניים", הדוכסית ממאלפי". גודמן ב"ש: "הנפש הטובה מסצ'ואן", "מעשיית חורף", "בית ספר לנשים". תיאטרון הספריה: "מתחיל בבום ונגמר בטראח", "התור", "היהודי רוצה לברונקס". הסטודיו למשחק חולון: "רשומון". תיאטרון תהל: "איפה אמא שלי?". בית צבי: "הגולם".

בין תפקידיו כשחקן בתיאטרון - הקאמרי: "רומיאו ויוליה". הסמטה: "אגף 6", "יחסים מסוכנים". תיאטרון הספריה: "התור", "ריצ'ארד השלישי", "הסוחר מוונציה", "אובססיה", "פנטזיה", "אקווס", "המאהב", "מלאכים באמריקה". בקולנוע: "בית לחם", "הבודדים", "מכתבים במלחמה", "סינדרום ירושלים". בטלוויזיה: "חטופים 2", "רמזור", "2.3 בשבוע", "בשורות טובות", "האי 2", "השועלים", "ילדי רה"מ", "אופוריה".

ככותב ומתרגם - עיבוד "מתחיל בבום ונגמר בטראח" לבמה (תיאטרון הספרייה). תרגום ועיבוד "משהו למות בשבילו" לבמה (תיאטרון חיפה). עיבוד "דונה פלור נשואה לשניים", "יחסים מסוכנים" לבמה. תסריט "באב אל ג'הנום" שזכה בקרן הקולנוע הישראלי ונמצא בשלבי הפקה.

סבטלנה ברגר | מעצבת תפאורה

בוגרת ביה"ס ע"ש גרנקוב (רוסטוב, רוסיה), והחוג לתיאטרון באוניברסיטת תל-אביב.

בין עבודותיה בעיצוב תפאורה - תיאטרון באר-שבע: "רומיאו ויוליה", "רוחות", "רק אתמול נולדה", "למה לא באת לפני המלחמה". תיאטרון החאן: "הנשים העליזות מוינדזור", "דוד ואניה", "החולה המדומה", "חוקר פרטי", "גן הדובדבנים", "הנסיכה האמריקאית", "אהבת הדרקון", "אותלו", "מצליחים", "נישואים", "קז'י", "אזשר", "חיל פרשים אנו", "צל חולף". גשר: "הלילה ה-12". תיאטרון חיפה: "מחיר הכבוד", "משהו למות בשבילו". בית ליסין: "עקר בית", "מדליה להרי". תיאטרון הקאמרי: "עד לא ידע". מדיטק: "הכיתה המעופפת", "מומו", "אמיל והבלשים", "יותם ויעלי", "ספר הג'ונגל". ידישפיל: "אלוהים. אדם ושטן".

עיצוב תלבושות - תיאטרון באר-שבע: "הרולד ומוד", "הגיבן מנטרדאם", "טירונות בלח", "בין חברים". הבימה: "מירלה אפרת", "משפחה עלוזה", "פירורים", "ארטון", "טנגו". גשר: "שונאים-סיפור אהבה". תיאטרון הקאמרי: "גם הוא באצילים". תיאטרון חיפה: "שלוש מסיבות", "אירמה לה דוס", "המקום ממנו באתי". "הידישפיל: "אהבה אחרונה", "חון מווילנה", "ילדי הצל". תיאטרון אורנה פורת: "הברווזון המכוער".

זוכת פרס הבמה לילדים ונוער לשנים 2008-2009 ("אמיל ובלשים").

אורן דר | מעצב תלבושות

בוגר לימודי צילום ואמנות, סטייליסט ומעצב תלבושות לקולנוע טלוויזיה ופרסומות.

עבודותיו בתיאטרון - תיאטרון באר-שבע: "איך למדתי לנהוג", "לא כולל שינה", "מהומה רבה", "הרוזן ממונטה כריסטו" (על עבודה זו היה מועמד לפרס התיאטרון על עיצוב תלבושות), "כטוב בעיניכם", "רוחות", "פרק ב".

תיאטרון חיפה: "בנות עובדות", "הדודה של מנע, אומנות", "משהו למות בשבילי", "גזע", "שלא תתעורר הילדה". תיאטרון הקאמרי: "יום במותה של גו", "פרק ב", "ציפור שחורה", "לילה לא שקט", "כולם היו בני", "ימי שלישי עם מורי", "וניה סויה משה ושפיץ", "קיוזו, נשוי במנוסה". תיאטרון הבימה: "החותנת, לרקוד ולעוף", "משוגעת", "אסיר בקומה ה-14", "חיזור גורלי". תיאטרון בית ליסין: "היורשת, תה, דולפינים", "האגם המזוהב", "סופ"ש עם תום", "מי מפחד מוירגיניה וולף", "אהבה זה לא הכול", "מדליה לארי", "האמת", "אוצר יקר", "בית מרקחת", "שבטים", "סיפור ישן חדש", "לחנך את ריטה", "עקר בית", "האבא", "שעה של שקט". תיאטרון הספריה: "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "עקומים", "הלילה הקצר ביותר", "ענבי זעם".

באופרה הישראלית: "שיץ", "האדונית והרוכל". בקולנוע: "הבועה", פרויקט וידאו דנס בת-שבע. בין עבודותיו המסחריות קטלוגים ופרסומות בארץ ובחו"ל (רוסיה, תורכיה, סין) קסטרן, פלאפון, בנק לאומי, גוטקס, קוקה קולה.

זיו וולושין | מעצב תאורה

בוגר סמינר הקיבוצים.

בתיאטרון - "אח אח בוס טראח", פסטיבל חיפה: "סיפורי גילגמש" (זוכה פרס התאורה 2003, 2009). תיאטרון יפו: "אישה בחולות" (זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב 2006), "נשים זרות" (זוכה פרס התאורה בקיפוד הזהב 2007). הבימה: "פשוטה", אלף לילה", "החוטם", "כוכב יאיר", "מר פרסוניאק", "פוסט טראומה", "מונוגמיה", "ארץ חדשה", "הסוחר מוונציה", "לא אשנא", "השבועה", "הקמצן", "אלוהים מחכה בתחנה", "חשמלית ושמה תשוקה", "יהוא", "עשר דקות מהבית", "יחסים מסוכנים". תיאטרון אורנה פורת: "הקסם של אורנה" (זוכה פרס תאורן הצגות הילדים 2010-2011).

אופרה - אופרה קאמרה: "דידו ואניס", "הרמאי", "פונדק הרוחות". תיאטרון נוצר: "ערבה" (זוכה התאורה בפרס קיפוד הזהב 2012). תיאטרון המדיטק: "המכשפה בבית ממול" (זוכה פרס התאורה פסטיבל חיפה 2012). בית ליסין: "מלאכת החיים", "סיפור ישן חדש". תיאטרון חיפה: "משהו למות בשבילי", "בומרנג", "זוג פתוח". תיאטרון גשר: "החיים בשלוש גרסאות", "המחברת הגדולה", "רודף העפיפונים", "חוות החיות". תיאטרון באר-שבע: "הכל בגן", "חבלי משיח", "רק אתמול נולדה", "בין חברים", "הצעה מגונה", "רומאו ויוליה", "פרק ב", "הרולד ומוד".

רועי ירקוני | מוסיקה

מלחין, פסנתרן, מתזמר ומפיק מוזיקלי. מנהיג ההרכב "פאניק אנסמבל". הוציא אלבום EP עם קרני פוסטל - "רחוק מידי". חבר בלהקת "נקמת הטרקטור".

בין עבודותיו:

תיאטרון - תיאטרון גשר: "מר ורטיגו". תיאטרון החאן: "גן הדובדבנים", "המקצוען", "הזהו אדם", "משחזר הסכינים הסיני", "שלוש נשים מחכות". תיאטרון חיפה: "גזע", "תש"ח". תיאטרון המדיטק: "מושלמת", "דודי שמחה". תיאטרון השעה לילדים ולנוער: "הדייג ודג הזהב", "האסופית", "הברווזון המכוער". תיאטרון תמונע: "ביחד", משחקי חברה". הפסטיבל הבינלאומי לתיאטרון וסרטי בובות: "המסע אל האי אולי", "אלמלא", "הרוקמת". פסטיבל בת ים הבינלאומי לתיאטרון ואמנות רחוב: "המעבדה של גברת סטרגה". מופע קרקס: "האבלוציה של האהבה". תיאטרון החנות: "פרנהיים", פסטיבל חיפה להצגות ילדים: "אגדת טבע". ניסן נתיב: "ספגטי קוסמי". פותחים במה, בית ליסין: "בשידור חי". פסטיבל עכו: "הדרך לעין חרוד". קבוצת תיאטרון רות קנר: "הוא הלך בשדות".

קולנוע - "פנסיון פראכט", "ואריאנט פולגאר", "המלחמה האחרונה של ילדי טהרן", "מבצע נפתלי", "טופו".

מחול - הרמת מסך: "אנו", "Unter den Linden", "רעב". תיאטרון תמונע: "תנשמת", "מגובה דשא", "לפרק ולחבר ת'צורה". הזירה הבינתחומית: "החתונה". פרויקט הזירה, פסטיבל ישראל: "מרק אהבה".

סבטלנה ברגר

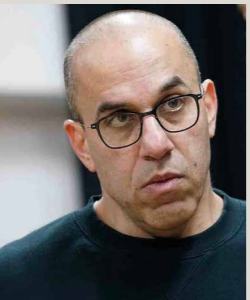

זיו וולושין

רועי ירקוני

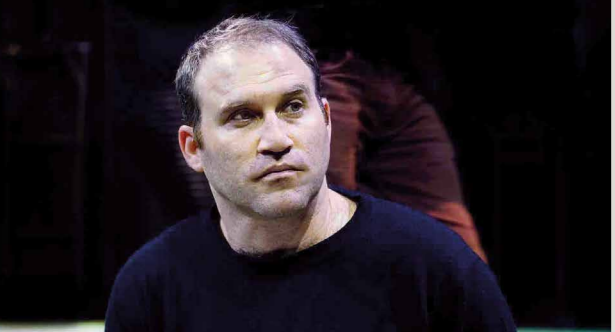
אורן דר

עמית זמיר

עידר רובינשטיין

אורי בוסתן

לירון דן

אורי בוסתן | קרבות במה

עוסק באמנויות לחימה כ-30 שנה. החל בלימודי קרב מגע ועבר לאמנויות לחימה מסורתיות. מתמחה בנינג'יטסו, מתלמידיו של מאסקי האצומי מיפן ומחזיק בחגורה שחורה דאן 4 בתחום זה, דאן 2 באשיהרה קראטה (דרוא"פ), דאן 5 בקוניבקאי קראטה ודאן 5 ב"השיטה" - המרכז הישראלי להגנה עצמית, בוגר קורס מדריכי נינג'יטסו בוינגייט, מדריך ומאמן יחידות אבטחה ממשלתיות ואזרחיות בארץ ובעולם.

מייסד ICQC - שיטת קרב מגע ישראלי. מנחה, מלמד ומעצב קרבות במה כ - 18 שנה. מורה בסטודיו לאמנויות התיאטרון של יורם לוינשטיין. כוריאוגרף קרבות במה לתיאטרון ולקולנוע.

לירון דן | עוזרת במאי

סיימה את לימודיה בבית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, 2011.

עוזרת הפקה - תיאטרון באר-שבע: "גליליאו". מפיקה בפועל - פסטיבל פרס הבמה לילדים ונוער 2014, "ציפור אש - יונה וולך", "אדיפוליס". עוזרת במאי - תיאטרון המדיטק: "כטוב בעיניכם". תיאטרון אורנה פורת: "גיבורה". תיאטרון בית לסיין: "האבא". תיאטרון באר-שבע: "הגיבן מנוטרדאם", "איזה יופי", "רומיאו ויוליה", "פרק ב".

עמית זמיר | תנועה

מורה לתיאטרון מחול, יוצר וכוראוגרף. בוגר בית הספר למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, הסדנה להכשרת רקדנים בחיפה, בעל תואר ראשון B.Ed בחינוך למחול וסטודנט לתואר שני M.A בהתמחות כוריאוגרפיה.

תיאטרון גשר: "המחברת הגדולה", "רודף העפיפונים", "חוות החיות", "מר ורטיגו". תיאטרון המדיטק: "לא דובים ולא יער". תיאטרון הבימה: "רעל ותחרה", "מישהו שישמור עליי". תיאטרון הקאמרי: "בעל למופת". תיאטרון באר-שבע: "למה לא באת לפני המלחמה?", "בין חברים", "רומיאו ויוליה". סוזן דלל: "בובה", "סוסי ים", "בלאנש". תיאטרון פיקולו איטליה: "Miracolo". תיאטרון CRT איטליה: "The Head". בסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין: "קליגולה", "אנה קרנינה", "עד ראיה", "שלוש אחיות", "דרפור", "האישה מן היס", "שרוליק" ועוד. בסמינר הקיבוצים: "נמר חברבורות", "גאולה", "חתולה", "אומברלו". בגודמן בית הספר למשחק בנגב: "חוות החיות", "המערה של סלמנקה", "הגלגול" ועוד.

כיוצר עבודותיו הוצגו בפסטיבלים רבים כגון - פסטיבל ישראל, גוונים במחול סוזן דלל, מחול אחר סוזן דלל, מחול לוחט סוזן דלל, פסטיבל מאסטר קלאס מילאנו איטליה, פסטיבל איסטרופוליטנה פרוג'קט בברטיסלאבה, סלובקיה, פסטיבל תאטרון של מדינות דרום אמריקה - Folkwang Physical Theatre 1, FITUB - Festival in Deutschland ועוד.

יוצר ומפיק "עצמאי" - ערב יצירות מחול.

איצ'ו אביטל | ארלן ביטרבאק/ברט המרסמית' בוגר בית צבי.

תיאטרון באר-שבע: "תמונות צידי", "מפתח לשניים". בימוי בתיאטרון באר-שבע: "איך למדתי לנהוג". תיאטרון הבימה: "טירונות", "עוולה", "האב", "בחורים טובים", "טרטיף", "פיצפונת ואנטון", רוח האש. תיאטרון הקאמרי: "קפריסין", "גורדיש". תיאטרון בית ליסין: "נומה עמק", "שיינדלה". תיאטרון החאן: "אביב מתעורר", "מי תהום", "נולדו אשמים", "לאונס ולנה", "קולות אחרים", "הבתולה מלודמיר", "שש נפשות מחפשות מחבר", "מלקולם הקטן", "ינתי פרזי". תיאטרון הרצליה: "ירמה", "איפגנייה באוליס", "עירם של אנשים קטנים", "גשם שחור", "המתאבד", "שלוש אחיות", "אברם". תיאטרון חיפה: "יוליסס על בקבוקים". תיאטרון הפרינג': "המובן מאליו", "ים השיבולים", "הר", "פפפפפ", זוכה פסטיבל עכו 2013. קולנוע: "חמו מלך ירושלים", "גולם במעגל", "אזרח אמריקאי", "אחרי החגים", "הבולשת חוקרת", "ליל סדה", "ריקוד על החוף", "ביום השלישי", "ארץ חדשה", "ג'אליס", "הנותנת", "כבוד", "קאפו בירושלים", "סינדרום ירושלים". בטלוויזיה: "כללי המשחק", "זהו זה", "בלש בירושלים", "מה את שחה", "הבורגנים", "איץ וניץ", "תא גורדין", "החממה", "סיטון", "מתים לרגע", "נשואים פלוס", "התיכון שלנו", "מסכים".

עמית אפשטיין | פרסי ווטמור

בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון מיסודו של יורם לוינשטיין, 2013. זוכה צל"ש השחקן המבטיח בפסטיבל "עתידי התיאטרון" ובפרס השחקן בתפקיד ראשי בפסטיבל "itself" בוורשה. תיאטרון באר-שבע: "פיאף", "רק אתמול נולדה", "הגיבן מנוטרדאם", "רומיאו ויוליה". תיאטרון הבימה: "זרעים". תיאטרון המדיטק: "הכיתה המעופפת", "אמיל והבלשים". תיאטרון אורנה פורת: "משחקים בחצר האחורית", "אדיסון". בטלוויזיה: "כאן גרים בכיף", "פרופיל 64", "השועלים".

אלירן הרוש | דין סטנטון

ליד באר שבע. בוגר מצטיין מחזור ה' גודמן בי"ס למשחק בנגב. בוגר טכניקה משחק מול מצלמה. זוכה מלגת הצטיינות מטעם גודמן בי"ס למשחק 2012. זוכה מלגת תחרות מונולוגים ומלגת תחרות שירה מטעם "כיוונים" 2011. אירוע "חשיפה" של שח"ם 2013. תיאטרון באר-שבע: "טירונות בלז", "פרח השכונות", "רומיאו ויוליה". תיאטרון הארצי לנוער: "הלב של ירושלים". במסגרת בית הספר: "ליזיסטרטה", "לצאת מכאן", "המעגל".

ארז קנטור | דין סטנטון

בוגר גודמן בית ספר למשחק בנגב, 2014. בוגר טכניקה משחק מול מצלמה, 2015. תיאטרון: "המלך ואני", "משחקים פיראטיים". תיאטרון באר-שבע: "רק אתמול נולדה", "איפגניה". גודמן בי"ס למשחק בנגב: "שונאים, סיפור אהבה", "סקפן", "אגדת חורף", "אשה אחת ששרה", "הבקכות", "טוב ויפה", "המעגל", "ליזיסטרטה". תחרות מונולוגים קומיים - גודמן בי"ס למשחק בנגב, 2013. תעודת הצטיינות גודמן בי"ס למשחק בנגב, 2013.

עופר זוהר | ג'ון קופי

בוגר בי"הס הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי, סיים כתלמיד המצטיין של המחזור. תיאטרון באר-שבע: "בלדה ספרדית", "הביתה הביתה", "קן הקוקיה", "חבלי משיח", "רק אתמול נולדה", "בין חברים". תיאטרון הבימה: "זהב", "אדם", "על עכברים ואנשים", "ליל העשרים", "בחורים טובים", "פצפונת ואנטון", "חתולה על גג פח לוהט", "מסע ארוך אל תוך הלילה", "היפוליטוס", "הדה גבלר", "נושים", "שלוש אחיות", "מלינקו", "12 המושבעים", "מארחים את מר סלואן", "כריתת ראש", "מריס, ההולכים בחושך", "מדיאה", "מראה מעל הגשר", "קן הקוקיה", "שבוע", "חודש בכפר". תיאטרון נוצר: "הילד שנורק לתוך האש", "קרנפים". תיאטרון הרצליה: "שלוש אחיות". בקולנוע: "שורו", "גמר גביע", "מלח הארץ", "אסקימוסים בגליל". בטלוויזיה: "כסף קטלני", "פאול", "לגעת באושר", "אלטלנה", "באותו הקיץ", "מילואים".

תום חגי | "בילי הפרא" וורטון

בוגר הסטודיו לאמנויות התיאטרון של יורם לוינשטיין. בוגר סדנת משחק בהנחיית שי זביב ואילן גנני. בוגר שיעורי משחק בהנחיית אייל כהן. מההצגות בסטודיו: "עמק המוות", "כל הזעם הזה", "יונים, חירשים", "חקירה אינטימית", "אחרי הגשם", "דלתות" (אסופת מונולוגים). תיאטרון באר-שבע: "גלילאו", "טירונות בלז", "איזה יופי", "חבלי משיח", "רוחות", "הצעה מגונה", "רומיאו ויוליה". בטלוויזיה: "תא גורדין", "100", "אורים ותומים", "המגיפה", "משפחה טובה". בקולנוע: "יונה".

תום גרציאני | "בילי הפרא" וורטון

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין. הצגות במסגרת הסטודיו: "מלחמה", "מבויש עד תום", "שושה", "הדוכסית ממאלפי". תיאטרון באר-שבע: "רק אתמול נולדה". בטלוויזיה: "גאליס", "הרודן". בקולנוע: "מקום של גן עדן", "גירחלם". זוכה מלגת קרן שרת. *מלגת הצטיינות מטעם קרן "אוהלה הלוי".

אורן כהן | ארלן ביטרבאק

בוגר מצטיין של מחזור א' בגודמן בית ספר למשחק בנגב. זוכה מלגת הצטיינות ע"ש מרק חסמן שלוש פעמים ברציפות 2005-2007. זוכה מלגת מצטיין מחזור תלת שנת, מלגת תחרות מונולוגים 2007 ומלגת צביקה הדר למונולוגים קומיים 2008. זוכה פרס התיאטרון הישראלי לשנת 2009 בקטגורית שחקן מבטיח. תיאטרון באר-שבע: "לטיפול יצאנו", "קומדיה של טעויות", "המדריך לחיים הטובים", "הרוזן ממונטה כריסטו", "פיאף", "קן הקוקייה", "החולה המדומה", "גלילאו", "משחזי הסכינים הסיני", "חבלי משיח", "טירונות בלז", "הגיבן מנוטרדאם", "רומיאו ויוליה". תיאטרון הבוגרים: "היירספריי". תיאטרון הקיבוץ: "תרנגול כפרות". בקולנוע: "וסרמיל", "שקופים", "כביש 40 דרום". בטלוויזיה: "שביתה" בבימוי רני בלייר, "עממיות". ברדיו: מגיש את התכנית "שותפים לתשע" ברדיו דרום.

ירמי רייך | ארלן ביטרבאק

בוגר ביי"הס הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 2007. תיאטרון הספרייה: "קוויאר ועדשים", "החייל האמיץ שוויק", "פיאף", "פוקהונטס", "קופקבנה". מדיטק חולון: "מפצח האגוויים", "ציפור הנפש". תיאטרון באר-שבע: "בלדה ספרדית", "קומדיה של טעויות", "הרוזן ממונטה כריסטו", "פיאף", "החולה המדומה", "גלילאו", "למה לא באת לפני המלחמה", "טירונות בלז", "משחזי הסכינים הסיני". ברדיו: משדר תכנית סאטירה/בידור יומית ברדיו דרום - "שותפים לתשע" יחד עם שחקן התיאטרון אורן כהן.

תמר לרין | גיאן אדג'קום

בוגרת גודמן ביי"ס למשחק בנגב. בוגרת בית הספר לכתיבה דרמטית מכללת לוינסקי. זוכת מלגת הצטיינות לשנת 2006. זוכת מלגת קרן שרת לשנת 2007. זוכת מלגת צביקה הדר למונולוגים קומיים 2008. תיאטרון הקיבוץ: "תרגול כפרות", "שמונה בעקבות אחד". תיאטרון באר-שבע: "הנערה מן הכפר", "פיאף", "למה לא באת לפני המלחמה", "הגיבן מנוטרדאם", "חבלי משיח". פסטיבל פותחים במה: "השבת השחורה". פסטיבל צו קריאה: "תיסמית". גודמן תיאטרון בוגרים: "משחזי הסכינים הסיני". תיאטרון מחול: "העצב של השכן עמוק יותר". ההצגה מופיעה בתיאטרון תמונע ובפסטיבלים ברחבי העולם. בקולנוע: "ריבאונד".

אורה מאירסון | מלינדה מורס

בוגרת בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי. תיאטרון החאן: "יובל", "הדיבוק", "קליגולה", "תהילה", "עידו ועינים", "הכלה המתה", "רוזנטה חוזר משדה הקרב", "עלילות יחזקאל פיירמן", "פעמונים בירושלים", "אילוף הקטן", "באר הבז", "היורדים אל הים", "הרופא בעל כורחו", "אביב מתעורר", "לילה במאי", "ינתי פרזי", "לאונס ולנה", "נולדו אשמים", "האשה הגדולה מהחלומות", "חבר'ה", "רציחות קטנות", "אהבה שגעון - תמונות שקספיריות". תיאטרון הבימה: "פצפונת ואנטון", "מחול המוות", "מסע ארוך אל תוך הלילה", "הילד חולם", "דהה גאבלר", "רוקדים בלונאסה", "הבחורים בדלת ממול", "השושנה המקועקעת", "סיראנו דה ברז'ראק", "חשיבותה של רצינות", "הפליקאן", "הסנוב", "המאובן", "מדיאה". תיאטרון הקאמרי: "דבורה בארון", "נתן החכם". תיאטרון חיפה: "חברים", "הדוכסית מאמלפי", "הצמא והרעב". תיאטרון באר-שבע: "הכל אודות חווה", "רק אתמול נולדה", "בין חברים", "בית ברנרדה אלבה". תיאטרון תמונע: "סלינגר", "העורבים של מר ולסר", "החתונות של אמא", "המתנדב". הספריה: "בשפל", "ריצ'רד השלישי", "כמו שתרצו אותי". הזירה הבינתחומית - "דולי סיטי" תיאטרון ארנסברג, גרמניה: "קסנדרה". אנסמבל עיתים: "הרצל". אוניברסיטת תל-אביב: "דון ז'ואן ושיפל חברו", "הרחק מכאן". תיאטרון הסימטא: "כל יום חמישי". בטלוויזיה: "חמ"ל", "מלנומה אהובתי", "סרוגים", "המיוחדת", "פנים אבודות בתנ"ך".

ניר מנקי | ברוטוס "ברוטאל" הוואל

יליד 1969. בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 1997. תיאטרון הספרייה: "בורגנים", "שדים ורוחות", "הפלייבוי של עולם המערב", "מלחמת טרויה לא תפרוץ", "גנרל של השטן", "רשומון", "ליל ירח למזרח". תיאטרון חיפה: "הצמא והרעב", "הדוכסית של אמאלפי". תיאטרון הקאמרי: "מבדולח לעשן", "רומיאו ויוליה". תיאטרון הרצליה: "גוד", "בצוותא", "קרפדים". תיאטרון הסמטה: "גופרית וצורי", "חוות החיות". תיאטרון באר-שבע: "עלי כינור", "איפיגניה", "רק אתמול נולדה", "רוחות".

רין סבין | סוהר/רופא

סטודנט שנה ב' בגודמן בית ספר למשחק בנגב. תפקידים במסגרת בית הספר: "משחקי הפיג'מה", "הנסיכה איבון", "בית ספר לנשים", "הגידיקים".

יונתן צ'רצ'י | האל מורס

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 1981. תיאטרון חיפה: "המלט", "תופרות", "העלמה והמוות", "סיפור פשוט". תיאטרון הקאמרי: "חפץ", "אבודים ביונקרס", "מלאכים באמריקה", "גורודיש", "מילאנו", "גיבור מעמד הפועלים", "מותו של סוכן". תיאטרון באר-שבע: "בוגד", "חבלי משיח". בטלוויזיה - "מרחב ירקון", "זינאנה", "פולישוק". בקולנוע - "האסונות של נינה", "אביבה אהובתי", "אינגיל" (מועמד לאוסקר על תפקיד משני בסרט זה). פרינג': הצגת יחיד "אדון v", מועמד לשחקן מצטיין בפסטיבל אדינברו בסקוטלנד. הצגת יחיד "חסד עצמי" בצוותא תל אביב. פרס שחקן מצטיין פסטיבל עכו. מלמד משחק במסגרות שונות ובאופן פרטי שנים רבות. הקים את בית הספר למשחק אמנויות הבמה ושימש כמנהל אמנותי. שותף ויזם להקמת בית ספר למשחק "קמפוס צוותא". בתל אביב. מרצה ומנחה קבוצות בנושא הומור ושפת גוף.

אמיר קריאף | פול אדג'קום

בוגר בית הספר הגבוה לאמנויות הבמה בית צבי 1997. תיאטרון חיפה: "מרחב מוגן", "אותלו", "המלט", "רומיאו ויוליה", "ציד המכשפות", "גן ריקי", "אירמה לה דוס", "אימפרו". תיאטרון בית ליסין: "עשו עליך סרט", "אלטלנה". תיאטרון הקאמרי: "עוף לי גוף לי", "הצמח של אבא", "דמוקרטיה", "המלט", "יתוש בראש", "היה או לא היה". תיאטרון באר-שבע: "הרוזן ממונטה כריסטו", "החולה המדומה", "בוגד", "הכול אודות חוה", "גלילאו", "נורה", "פרח השכונות", "איפיגניה", "הגיבן מנוטרדאם", "רוחות", "רומיאו ויוליה", "פרק ב'". תיאטרון הספרייה: "בעל אידיאלי", "הבורגנים", "המיזנטרופ", "שדים ורוחות", "הנס של אנטוניוס", "ערב שירי ז'ק ברל". תיאטרון המדיטק בשיתוף בית ליסין: "כטוב בעיניכם". משתתף במופע האלתורים "פרוביזורי". פרינג': "מנגינות מזורות". תיאטרון צוותא: "בוא לא נדבר על זה".

קריין בחסויות של הזכיינית קשת ובפרסומות רדיו וטלוויזיה. צלם ועורך וידאו.

ניצן רוטשילד | טוט-טוט

בוגר גודמן בית הספר למשחק בנגב ובעל תואר ראשון בקולנוע מאוניברסיטת ניו יורק. תיאטרון באר-שבע: "איפיגניה", "בין חברים", "רומיאו ויוליה". גודמן בית ספר למשחק: "טייבלע והשד שלה". תיאטרון תמונע: "בקכות".

Adapted from a novel by **Stephen King** | Written and directed by **Irak Rubinstain**

Set design **Svetlana Breger** | Costumes **Oren Dar** | Lighting **Ziv Voloshin** | Music **Roy Yarkoni**

Choreography **Amit Zamir** | Fight Coordinator **Uri Bustan**

The cast

Eduard "Del" Delacroix - **Icho Avital** | Percy Wetmore - **Amit Epstein** | Dean Stanton - **Eliran Harush/Erez Kantor**

John Coffey - **Offer Zohar** | "Wild Bill" Wharton - **Tom Hagy/Tom Graziani**

Arlen Bitterbuck - **Oren Cohen/Yirmi Reich** | Jan Edgecomb - **Tamar Levin** | Melinda Moores - **Ora Meirson**

Brutus "Brutal" Howell - **Nir Menki** | Guard/Doctor - **Yarin Savion** | Hal Moores - **Jonathan Cherchie**

Paul Edgecomb - **Amir Krief** | Toot-Toot - **Nitzan Rotschild**

להצגה "גרין מייל"

מנהל ייצור ותפעול יואב מהרבני | מנהל טכני אופיר ספיר | מנהל הצגה שלמה לסרי | מנהל במה אלי יורם עוזרת במאי לירון דן | תפעול תאורה שמואל מור, אלירן צדיק | תפעול סאונד אנדריי לומונובסקי, אייל פיש, ניר רובין רקוויזיטור אלעד רחמים | מלבישה יהודית אלקיים | תפירת תלבושות גטלין אולגה ואלכס עיצוב וייצור פאות, תסרוקות ואיפור מרינה נדל | ייצור אביזרים גילי כוכבי, אורה קמזמיל | בניית תפאורה דודי בית מלאכה עיצוב ובניית בובות סטודיו מרבה ידיים | נגן יוצר, גיטרות, בס, תופים, קולות עומר הרשמן | כינור אבנר קלמר מאסטריןג אייל שינדלר | בפסקול נעשה שימוש בדגימות מהשירים: Johnny Cash - The Mercy Seat, She Used To Love Me A Lot. עריכת תוכניה איה קפלן | עריכת תוכניה שני אמור

שחקני התיאטרון לעונה 2015-2016 (לפי סדר הא"ב)

אביטל איצ'ו, אבני תום, איתן יעל, אפשטיין עמית, ביטרמן רון, ברובינסקי ירון, ברנד מיכל, גולן שירי, גור רבקה, גורן ליאת, גרציאני תום, דנון ענבר, הגואל אולין, הרוש אלירן*, הררי אביגיל, וינברג מיכל, וינו-אלעד שרית, זוהר עופר, טובלי אורלי, ינאי מיכל, מאיר זוהר זיו, חגי תום, כהן אורן*, כרמי יובל, לוי תמר*, מאירסון אורה, מידן זוהר*, מנקה ניר, סביון ירון, סברי אורי*, עדני אדוה, פוקס סגלית, צ'רצ'י יונתן, קיגלר דוד, קנטור ארו, קריאף אמיר, רוטשילד ניצן*, רייך ירמי, שולמן מולי, שפירא דני*, תורג'מן מעיין * בוגרי גודמן - ביה"ס למשחק בנגב

41 Rager Bvd. Beer-Sheva, Israel | Tel: 972-8-6266444 | www.b7t.co.il

The theatre is supported by:

The Ministry of Culture and Sport | Beer-Sheva Municipality | The Negev Development Authority | The Ministry for Development of the Negev and the Galilee

האנשים שמאחורי הקלעים

הנהלה ציבורית - יושב ראש: אשר גרינבאום

אברגיל ריימונד, קרן און, אבי אטיאס, עו"ד דני אליגון, ד"ר אנגרט מאיר, פיני בדש, ראובן בן סימון, משה גולדפרב, דניאלה גו, אהוד דוידסון, פרופ' צבי הכהן, עפרה חן, אהרון ידליו, דוד יוסוב, גילה לוי, עופר ליפשיץ, עליזה מנור, פרופ' ג'ורג' מרקוביץ, מאיר סהר, אריה קליינמן, אמיר רחנבליט, יוסי רייך, יצחק שתיל **ממונה בטיחות** יעקב הכהן **ייעוץ משפטי** רמה לשם, עו"ד **מבקר היצוני** חדד את תורג'מן ושות', רו"ח **מבקר פנימי** אלברט פרץ, רו"ח **רופא התיאטרון** ד"ר מיקי (מייקל) גידון **דוברות ויחסי ציבור** איילת בראל **נציגות מכירה** אירית אדרי, ליגל איזנקוט, חן בן יהודה, יעלי בר חנין, ורד דהן, ורד הרוש, מאיה חביב, סתיו לוי, דנה מור **אחראית משמרת** חגית שלי **קופאיות** רותם אבוקסיס, ליטל אודי, רון און, ליאנה גד, קרלה גיברג, חלי סבג, סתיו קדוש, אורטל קינן, מירי שאול **רכות בקרת מנויים** יפעת הלילי **מנהלת פרויקטים שיווקיים** מול אבר **מנהלת מחלקת טלמרקטינג וקופה** אילנית וקנין-בקר **מנהלת מכירות** אזור דרום אושרה דגן **מנהלת מכירות חוץ** רונית קריספין **רכות מכירות** סל תרבות מאיה מימון **מנהלת המחלקה החינוכית** הילה ז'נסק-פז **מחלקה חינוכית** כרמית דבורי, מאיה מימון, יעקב לוי, אוהד ליבוביץ' **מרכז מצוינות בתיאטרון** טל ישראל, אלעד רפאל **חשבות** כנרת סברי, רו"ח **הנהלת חשבונות** שרה כהן **חשבות שכר והנה"ח** אילנית דחליקה **מזכירת התיאטרון** אירית כהן ע. **מנכ"ל** דנה מימון **מזכירת המחלקה האמנותית** ליבי בן סימון **מנהלת פרסום והפקה** שני אמור **אחראית מלבישות** לריטה מיגרוב **מלבישות** יהודית אלקיים, עינת סמואל, שנית ביטון, אביבית עמר **איפור ועיצוב פאות ותסרוקות** מרינה נדל **מעצבת ומנהלת מחלקת תלבושות** ואביזרים גילי כוכבי **צוות טכני** רוני בקר, יאיר דגן, אריה לוצאטו, דודו מויאל, יהודה מליסה, אלעד רחמים, ארבל פורסטר **מנהלי במה** משה הראל, אלי יוספי, אלי יורם, מוטי ברהום, חנוך אברהם **מח' סאונד ומולטימדיה** יעקב אבודרהם, אנדריי לומונובסקי, אייל פיש, ניר רובין **מנהל טכני ומנהל מח' סאונד ומולטימדיה** אופיר ספיר **תאורה** רותם אבירם, שמעון זרחי, אבי זוהר, אלירן צדיק, גבי פרידריך **מנהל ומעצב תאורה** שמואל מור **מנהלי הצגה** שלמה לסרי, איציק קריספין **מנהל הפקות ותפעול** יואב מהרבני **ועדה אמנותית** ניר ארוז, איה קפלן, עידו ריקליון, רפי ניב, שמוליק יפרח **מנהל אמנותי** רפי ניב **סמנכ"ל כספים ומינהל** אורן אהרונ **מנכ"ל ומנהל אמנותי** שמוליק יפרח

חברי אגודת ידידים לשנת 2016

(לפי סדר הא"ב)

מייסדים

גרינברג אורית

להב חגית ואלי

לוצאטו את לוצאטו בע"מ

לוי אריה - הקהילה היהודית של מונטריאול -

Federation CJA

מתן שירותי בריאות בע"מ

ידידים

אביסרור ג'ורג'ט ואלי - אביסרור משה ובניו

אביסרור גלית וג'קי - אביסרור משה ובניו

אביסרור מורן ויורם - אביסרור משה ובניו

עו"ד אבוקסיס נסים ורינה

איתמר שוש ויום טוב

אלימלך כוכי ומאיר

אספיס-זיו אפרת ורועי - שבלול הפקות

בליסטרא שוש וגיל

בן אבו נועה ואדם - עידן 2000

בן דוד חביב - אפיק מדיה בע"מ

בן סימון דוד - מכתשים מפעלים כימיים בע"מ -

מנכ"ל

בן שמואל יצחק

בר שרון ועודד - גלידה באר-שבע

ד"ר ברנר הלל דורה

גו דניאלה ויסי

גרינבאום אירית ואשר

עו"ד זור אלי

ד"ר חבושה אורי - מכתשים מפעלים כימיים בע"מ -

רכש והתקשרויות

נותני חסויות ותורמים

מכתשים-אגן בע"מ

Adelis Fondation/Adelis Foundation

THE GREEN MILE

Adapted from a novel by **Stephen King**
Written and directed by **Irad Rubinstain**

כסא הרחמים
ניק קייב | תרגום: אלי בידאווי
וכסא-רחמים מחכה
והראש, מבפנים הוא מכה
במובן מסויים אני מת
לסיים חישובים של אמת
עין תחת עין, שן תחת שן
דיברתי אמת ואני לא חושש
למות.

